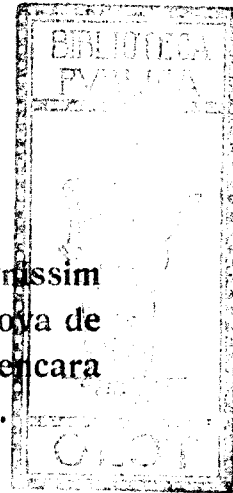

Acció CIUTADANA

SETMANARI REPUBLICAN I SOCIAL

Olot, 14 d'Agost 1930.—Subscripció 5 ptes. l'Any. Número solt 10 cts.—Redacció i Administració, Concentració Republicana Any I. Núm. XXV

L'exili de l'home digníssim
Francesc Macià, és la prova de
l'opressió en que es troba encara
el sentiment de Catalunya.

Procés ideal

II

ROUSSEAU denunciava l'existència d'una veritat denigrant, "l'home nascut en l'esclavitud neix per a l'esclavitud". Sortosament però, per raó purament biològica, els horitzons, que limiten la percepció de l'intel·lecte humà, són abocats a una cursa progressiva que permet la reducció del incognoscible i desvetlla la nostra dignitat conscient.

Nosaltres considerem la vida en comú, en el succeir humà, com una cosa consubstancial a la nostra manera d'ésser; hi manca però un esperit individual i comprensiu que pugui fer possible la teoria de l'armonisme de Kant. El col·lectivisme, no obstant la forma absurda en que és sotmés dintre la societat actual, tendeix ja, naturalment, al perfeccionament i a la superació individual, és evident, per tant, que la seguretat de les col·lectivitats futures correspongui a la densitat de consciència individual.

Les idees, que sintetitzen aquesta evolució espiritual, són la llevor, d'èpoques precedents, que germinen en el sí del pensament humà i que estableixen la vida real de la societat segons les exigències de la seva extensió.

En els seus articles sobre la República, Plató concebia ja un Estat que regulava els mitjans de producció, i ens llegaba una sentència admirable, "estic convençut que no és un cós sà el que millora l'ànima sinó una ànima bona la que millorarà el cós", com si profetitzés aleshores, la caiguda dels obstacles socials i l'entronització moral del pensament essencialment humà.

La comparació però de la vida ideal amb la vida real, tan aleshores com ara, resulta un escarni a la sinceritat, per això els legisladors romans, els primers pares de l'Església, i els escolàstics mitgevals, ja consideraven difícil la defensa d'una societat, que consistia en l'explotació de molts per el benefici d'alguns.

Es indubtable que la persistent diversitat de classes, prové de la remota imposició de la força com a principi d'autoritat i que aquesta fou la base de la nostra civilització, per això, fins que el procés evolutiu de les idees feu necessària la concessió d'una limitada llibertat individual, l'explotat, no es podè donar compte de quina era, com a home, la seva dignitat. Mes continuant el mateix règim econòmic aquella llibertat no passava d'ésser una cosa fictícia i la manca dels mitjans que podien revelar el seu esperit, eliminaven les possibilitats de qualsevol contratemps.

Les idees però, continuaven propagant-se, i en les lluites socials de l'Edat Mitjana es considerava, com a remei radical, l'abolició de la propietat privada.

Fins a la Reforma, hi havia força arrelada la convicció, de què el fet de la igualtat del gènere humà es translluiria en l'ordre material, aquesta, però, com a conseqüència de la revelació de la llibertat conscient, estabilitzà, d'una manera absurda, l'economia individual.

Moltíssims són, els que han contribuït a la formació d'una filosofia col·lectiva, Proudhon, Fourier, Saint-Simón, etc., cap però arribà com Marx, ⁽¹⁾ a la concreció doctrinal d'un programa polític que tot seguit fou acceptat per l'avantguarda del socialisme científic; mes, després restà a segon terme, fins a la creació de l'Associació Internacional de Treballadors, en què la seva teoria anà extenent-se rapidament, i a l'any 1887, segons Engels, el socialisme continental es confonia ja, gairebé, amb l'esperit del Manifest.

Les organitzacions sindicals, que fins aleshores han anat desenrotllant-se, s'inspiraven, quasi totes, amb les doctrines, prudoniana i marxista i topen amb l'oposició natural i amb la dels mateixos obrers benestans que tenen, de l'evolució social, unes idees confuses, que fa que mirin les seves organitzacions com un perill per a el viure plaent de la vida; pausadament però, les realitats van imposant-se i els que abans de la guerra europea es donaven per satisfets amb les doctrines del liberalisme pacífista, evidenciats de la feblesa del règim existent, accepten decididament el socialisme.

Rússia ha evidenciat que la doctrina de Marx no era simplement una exposició sinó que era la realitat imminent.

Marx digué que la realització de l'emancipació obrera tenia d'ésser l'obra dels matei-

(1) En el «Manifest del partit Comunista».

Comentari

Puresa d'ideals

Gairebé tots els pobles d'Europa han estat envaïts, d'ençà de la gran guerra, amb que els condemnà la desmesurada ambició d'una monarquia, per una onada de repugnant materialisme i excepcionalisme, fruits directes de la pernicioso influència que exercí sobre ells aquella lluita fratricida. Els generosos ideals de pacifisme que gronxaven el vell continent, abans d'esclatar el terrible conflicte armat, foren mortalment ferits i encara avui, després de tants anys, perdura la crisi d'ideals de germanor de que deixàren orfe Europa aquelles nefastes jornades suïcides. Les doloroses decepcions i la misèria indescriptible en que quedaren la major part dels pobles que prengueren les armes, han estat la causa d'aquesta febre d'egoisme ultra-nacionalista que caracteritza la vida política d'algunes nacions d'Europa i que a no ésser el temor a una enfonsada total de la civilització del nostre continent, podria portar nos a una nova guerra.

Davant aquesta crisi de purs ideals que venim observant arreu de la major part del món (cal fer excepció de la India, que avui sosté, amb un entusiasme i fermesa envejables, una il·lustrada i circumscribita a Catalunya, si considerem la forta depressió moral que exercí entre nosaltres el govern de la Dictadura, cal reconèixer que obrà amb més dignitat, altruisme i amb més fe en el seu ideal, aquell cabdill que, veient els ultratges que amb tot desvario es feien a les mateixes essències de la nostra catalanitat, tinguè coratge de situar-se en una actitud de franca rebel·lió, desitjós d'evitar a Catalunya la vergonya que hauria representat, per ella, la seva actitud resignada, que s'hauria interpretat com una total humiliació.

Per a portar a cap la seva gestió i fer sentir davant de tot el món la seva protesta no vacil·là, aquest honor polític, en abandonar tot el que li era més car: riquesa, família i fins la mateixa terra per quin amor prenia una decisió tan heròica, ço és Catalunya. Se'n anà a menjar el dolorós pa de l'ostracisme, tot per no haver d'abdicar de les seves patriàstiques doctrines i poder plantejar, davant de tot el món i sense cap mena de claudicació, un problema de llibertat nacional que deixà en una situació ben poc afosa el poder de la flamant Societat de les Nacions, per a resoldre les diverses qüestions minoritàries d'Europa. Tots els catalans, àdhuc aquells que no suscriguin totalment la ideologia de Francesc Macià, han de reconèixer que ha donat evidents proves d'amor a Catalunya i que no ha regatejat sacrificis i ha posat tota la força de la seva abnegació i pensament al servei de la nostra causa. Podrà ésser errada la seva tàctica, però ningú podrà negar el coratge i la rectitud de la seva intenció; ningú podrà atribuir-li el desig de voler fer servir la qüestió catalana de pedestal per a destacar més la seva persona i fer créixer el seu prestigi polític; això, en tot cas, podria imputar-se a altres polítics quin extraordinari relleu i quantiosa fortuna ho deuen tant al seu talent, com a la força política que els hi donava la representació de Catalunya que ells mateixos s'adjudicaven. La conducta política de Francesc Macià és neta i transparent com un cristall; ens toca a nosaltres preparar-li un retorn digne de la seva noblesa

xos obrers, i fins ara cap altre doctrina social ho ha pogut desmentir, és, doncs, a les nostres mans únicament, a qui cal confiar la victòria del nostre idealisme, i hem de tenir en compte, en les nostres topades contra la oposició, que el règim geràrquic de la nostra civilització, és basat en uns principis comprovadament ficticis i que el col·lectivisme és en nosaltres una llei natural que evidencien innumbrables experiències.

Per exemple podríem esmentar la civilització índia de l'Amèrica d'ahans de Colom que Ramon J. Sender ens conta admirablement.

A. DOT-ARXÉ

i que no enteli gens ni mica la immaculada història política que ha desplegat fins al present l'auster patriota. Ha retornat a Catalunya el seu braç dret, el seu fidelíssim col·laborador, Ventura Gas-sol. Ara resta sol a l'exili en F. Macià i seria una vergonya per a tots els que volem honorar nos amb el títol de catalanistes, mostrar-nos indiferents o escèptics, respecte la necessitat que avui té Catalunya d'en Macià; ell serà sempre el foc sagrat que mantindrà encesa la flama d'un ideal que ha de perdurar mentre no el veiem realitzat i plas-mat en la lliure personalitat del nostre poble.

Hem d'emprar tots els mitjans legals i extra-legals que assegurin una prompte arribada del va-lerós cabdill, però sense cap claudicació, ni abdicació de doctrines; puix que aquesta humiliació sim-bolitzaria l'ajupiment de tot Catalunya i això per dignitat hem d'evitar-ho, encara que estem segurs que mai l'il·lustre cap-davanter de les nostres reivindicacions nacionalistes acceptaria una tor-nada que pogués ésser considerada com un perdó o una gràcia, car no cal demanar gràcia per les coses que són d'estricta justícia.

Es clar que avui a Catalunya hi ha persones que ho poden tot i que seria suficient una indicació d'aitals persones per a deixar pas franc a la fron-tera al noble exiliat; nosaltres tot i creient que aquests senyors al gestionar un assumpte de tan estricta justícia, no farien més que complir amb sos deures de ciutadania catalana, no voldríem que precisament fossin aquest personatjes que es vantessin d'haver-nos retornat, amb llur immensa influència prop del règim vigent, el cabdill català que tots enyorem; ens agradaria molt més que fos el clam unànime de tot el poble, a qui ell tant esti-ma, el que exigís el que de bon grat no volen donar-nos.

DEMÓFIL

Del carnet particular

Romanticisme?... Realitat!

Quan un hom no té la sort d'ésser dels qui poden, en les nits xafogoses d'estiu, escoltar la radio ajassats en el silló de vims del jardinet de la torre—bell reconfortant per a retornar la salut al cos malaltís de molts senyors que viuen cansats de no fer res en tot l'hivern,—ni pot permetre's el luxe de gastar setanta cèntims diaris per beure amb plaer una cervesa fresca, puix que els jornals migrats no permeten fer una despesa de la que té de sortir-ne perjudicada la família, li queda el recurs de cercar unes hores d'esplai en la solitud dels paratges frondosos que la naturalesa, menys crudel que els homes, ens ofrena per igual a tots els desheretats.

Allà, sols amb la cantarella monòtona del rierol o el fresseig d'alguna au malestruga, que no sap clourer els ulls, deixeu la pensa al seu lliure albir, i us passaran tan lleus les hores, que de segur direu amb mi: hi ha moments en la vida que a un li és grat ésser quelcom romàntic.

A voltes, però, la realitat us despertarà del bell somni, i davant la vostra vista astorada hi passarà alguna de les injustícies que guarda la vida tancades en son si. Un parcer que, aprofitant la bonança de la nit i el clar de lluna, regira la terra, esperonat per la pobresa que no el deixa dormir; un rodamón, pobre, vell, que cerca en la marginada un tou d'herba per a esperar, mentre la humitat li filtra els ossos, la llum del dia, i empendre de nou el seu romiatge; uns minyons que retornen silenciosos al poble,

cansats del treball penós que, fins ben entrada la nit, tenen en la fàbrica veïna; un pagès que deixonda els bous mandrosos de la carreta farcida de mobles, a qui la sequia i una malura del bestiar, l'han privat de pagar a l'amo, i amb ell porta la casa, complint les ordres donades de comiat; i aquestes escenes tan reals i de tants ignorades, a l'ensems que ens retornen a la realitat tenen la virtut de redreçar-nos, tenint sensibilitat, i de tenyir-nos la cara de vergonya veient la nostra passivitat i indiferència, la manca d'apoi que ens donem l'un a l'altre, els que vivim del treball, tan bé que saben unir-se, fent causa comú, aquells que tenen a les mans les regnes del nostre destí i ens esclavitzen.

Jo en sóc molt aiant d'aquestes hores de solitud; em serveixen de lenitiu, i crec que són per mi el mitjà poderós que em cria dintre aquest esperit de protesta que cada jorn sento arrelar-se'm més fort.

No fa pas molt, al començ d'aquesta setmana, en un dels meus passeigs nocturns, en el que casualment anava acompanyat d'altres, caigut boca terrosa en la cuneta, hi trobarem un minyó. De res ens serviren els esforços nostres per fer-lo aguantar dret; gairebé nú tot ell, amb els peus sagnosos, cadavèric el rostre, brut, espellifat, l'havia vençut la misèria. Amb el seu plor abundós, inspirava, sense heur'n esment, aquestes ratlles. Un bon amic meu va donar-li el menjar que li fou necessari per a reanimar-lo. Un altre, roba per a vestir-se. Hores i hores que corria de poble en poble cercant feina, camí de Ribes, on les obres del ferrocarril en construcció li apareixien com a port d'aigües manses, bella fi del seu dissortat viatge.

Quan pogué parlar-nos, ens contà quelcom de la seva vida. Era la de molts. Als vuit anys, un captaire l'havia tret de la borderia i l'havia fet company de fatigues; havia treballat la terra; ara, perduda la feina i el company, que el tren havia engrunat un jorn que ambdós viatjaven penjats en un forçó, es trobava sol i desemparat en una terra per ell estranya. Venia de Barcelona, i després d'hores i hores de no menjar res, havia perdut l'esma.

Amb quin jornal el pagaran a n'aquest pobre minyó, aprofitant-se del trist estat amb que es troba? Pot assegurar-se que tinguin la caritat d'empresar-lo, pres d'una misèria que no el deixa ni tenir dret?...

Es tard de la nit; impresionat per l'escena, retorno a la llar; per el carrer, i amb direcció contrària, baixen uns senyors del Casino parlant de política.

Política?, em dic jo despreciativament, i de nou se m'acut la pregunta que tantes voltes em faig en els meus passeigs solitaris:

Què fan gairebé tots aquests nous partits polítics catalans que han posat la qüestió social al seu ideari? Pot haver-hi treballador que hi tingui fe si estan perdent el temps treient al sol l'un els pecats dels altres? Què esperen per demostrar la seva actuació beneficiosa?

I apresso el pas, perquè quan sigui el somni veritat de les hores de repòs el que m'acompanyi, seré quelcom feliç.

D. SALBERT

Electricitat Mèdica Cures per diatèrnia, so-d'altura, etc.—Raigs X.
GASSIOT Plaça de l'Estel (Pla de Llacs) entrada per l'avinguda Paluzie.

PALESTRA A OLOT

Pot ja donar-se per iniciada l'actuació d'aquesta entitat a la nostra ciutat amb la feina portada a cap durant un mes de vida—que escassament té—i que, tot i trobant-nos en el temps menys apropiat per treballar de l'any, ha estat fecunda en preparació i organització.

No dubtem pas que anem a començar una tasca llarga, difícil i enutjosa, però confiem que serà profitosa, perquè en la nostra organització anirem única i exclusivament a posar les nostres energies i tota la nostra activitat al servei del noble i generós ideal de millorament de la nostra joventut en tots els aspectes, intel·lectual, moral, social i físic, amb la màxima intensitat possible. I ho farem deslligats de totes les agrupacions, fugint de les influències polítiques, procurarem que la nostra posició sigui ampla, lliure i justa, i vagi de cara a tot ço que tendeixi a algun aspecte progressiu de la joventut; no volem formar un clos, sinó que en els nostres rengles hi tindran cabuda tots aquells que vulguin desenrotllar una acció purament educadora i patriòtica. Per això la nostra crida està adreçada a tots els joves; a tots els joves que estiguin d'acord amb aquesta generosa col·laboració i sentin el desig de perfeccionar la seva cultura i complir amb el deure primordial que té tot ciutadà de conèixer la seva Pàtria. Catalunya avui és desconeguda de molts de nosaltres, i aquest moviment nostre ha de portar-nos al coneixement de la llengua, de la història i de la terra, amb tot el qual anem lligats d'una manera tan estreta, que constituïm la germanat dels homes que parlem una mateixa llengua i vivim uns mateixos costums.

Malgrat els diferents sectors polítics que divideixen els homes, ha d'haver-hi un punt bàsic que ens uneixi a tots, i aquest és Pàtria i Cultura; apart de les nostres ideologies polítiques, cal fer una intensa difusió per lligar-nos tots estretament amb aquest punt bàsic i no negligir, que la causa dels més grans problemes socials i polítics són sempre la manca de Cultura i de Ciutadania.

Treballarem, doncs, per obtenir una joventut amb capacitat, intel·ligència i comprensió pròpies, que li donguin clara i exacta visió de la història i de la vida, i així podrà lluitar amb llurs armes contra tota mena d'opressions i lliurar-se d'influències possibles. No devem oblidar que el pretèrit i el futur de la vida dels pobles, està unit amb el present; cal, doncs, que procurem deslliurar-nos d'aquesta postergació tradicional i absurda que predomina i que representa la claudicació als nostres drets i al progrés individual i col·lectiu envers la civilització; fent-ho així, obtindrem com a mínima retribució el deixar la llevor sembrada per posseir-ne els millors fruits les futures generacions i no tindrem de fer-nos solidaris de llur ignorància, fent-nos per contra dignes creditors del respecte i admiració d'ells.

A la joventut olotina se li presenta una avinentesa per posar en acció les seves activitats i no dubtem que sabrà aprofitar-la; cal recordar que els joves d'avui som els homes de demà, i que venim cridats a fer tot el possible per conquerir un lloc preeminent en la civilització dels pobles, ja que estem encallats en un dels últims de la confederació Europea.

Es molta la feina a fer, però si l'ajut de la joventut activa d'Olot no ens manca, a tot s'arribarà.

J. SABATER I VIDAL

COL·LEGI PLANTA LECH

El dia primer de juliol s'obri aquest col·legi en el passeig de Blay, núm 12, primer pis; i pel setembre, en la casa de nova construcció, (propera a la Fàbrica «Joanetes») on s'hi donaran, a més de Primera Ensenyança, ensenyaments que oportunament s'exposaran en públic durant l'esmentat Setembre.

El nostre crit d'alerta

Va ésser donat fa temps el nostre crit d'alerta, però ara creiem que convé recordar-lo.

La dictadura que, actualment, governa Espanya, ha dit fa poc per boca autoritzada del seu Ministre de Governació, que les eleccions per a diputats tindran lloc abans d'acabar aquest any. Sembla, doncs, evident el propòsit de procedir ràpidament. El que no diu el general Marzo és quina mena de propaganda electoral serà permesa, i quines garanties de seguretat personal empararan els propagandistes.

Es de creure que el general Berenguer no podrà permetre que es dugui a terme una sincera campanya de responsabilitats pel desastre d'Annual (pel qual li demanaven a ell una pena gravíssima) ni pel cop d'Estat del seu company d'armes general Primo, que vingué a liquidar aquelles responsabilitats terribles.

Es a dir que el règim només consentirà que hom declami teòricament, durant el període electoral, sobre els avantatges de la democràcia i de la llibertat ben enteses. Tot el més permetrà que els "líders" més erudits llueixin llurs coneixements històrics amb referències al succeït en èpoques reculades, sempre que no facin al·lusions massa directes al Rei ni a cap dels seus auxiliars.

Creure altra cosa fóra viure en els límits polítics, que són els pitjors de tots.

La qüestió és ben clara. No es podran fer eleccions amb llibertat de propaganda. Les veus acusadores dels homes lliures ressonarien tan altes que ho farien frontollar tot, i el període electoral, per comptes de permetre triomfar al vell caciquisme obriria, d'una manera inevitable, el pas a la Revolució.

Es impossible que l'actual règim delixi parlar lliurement, als carrers, els seus acusadors. Cada vegada que ho ha intentant ha hagut de fer marxa endarrera, i cal tenir en compte que els parlaments de Sánchez Guerra, Alvarez, Ortega y Gasset, Domingo, Prieto i altres no eren més que les primeres veus d'una campanya de responsabilitats que s'iniciava.

Si calgué al règim ofegar-les per tal de poder subsistir, què faria davant d'un període electoral en el qual les veus justicières arribarien als tons de la major violència.

La Monarquia necessita per salvar-se que no es parli de les responsabilitats contretes.

Si s'avé a acudir a unes Corts és perquè creu que aquestes serviran per consolidar-la. De manera que el dia que convocarà eleccions, és que tindrà l'absoluta seguretat de guanyar-les. No fóra res d'estrany que pretengués fer-les amb règim de suspensió de garanties i sense un període previ de lliure propaganda.

Davant d'aquestes intencions, s'accentua cada dia el propòsit dels homes esquerristes de Catalunya i d'arreu de la Península d'abstenir-se d'acudir a la lluita electoral perquè hom preveu clarament el paper trist que faria al Parlament una minoria republicana que, pel sol fet d'ésser minoria, ja hi arribaria vençuda i impotent per a demanar les responsabilitats.

Sembla paradoxal tractant-se de qui es tracta, però és així, i nosaltres ho diguérem ben alt quan el general Berenguer substituï el seu col·lega general Primo: l'última esperança del Rei és el Parlament. Només aquest pot liquidar les responsabilitats i evitar la Revolució.

Comptant amb una bona majoria, uns quants discursos patriòtics i un parell de sessions encarades, resoldrien l'afer a satisfacció dels interessats. Tots declararien solemnement, des de Romanones fins a Cambó, que les responsabilitats d'Annual ja eren cosa jutjada pels tribunals i que calia no parlar-ne més. Res no hi faria que els diputats republicans al·leguessin que els tribunals foren combinats per la Dictadura per a salvar

aquelles responsabilitats. La majoria ofegaria la seva veu.

Quan al cop d'Estat de Primo, els Ministres tindrien una bona excusa vivint com vivim en un país de mena eminentment cavalleresca. Farien constar que "no cabe ensañarse con los muertos"; que Primo fou un home de bona fe, i aquí s'acabaria la qüestió.

Hom procediria ràpidament a l'aprovació d'uns Pressupostos, en realitats endegats pels tècnics del Ministeri d'Hisenda, però que figuraria que els havia confeccionat un vulgar senyor Ventosa qualsevol, i, això enllestit, hom tancaria el Parlament per una llarga temporada i el perill de la Revolució s'hauria esvaït definitivament.

Els homes dignes del país només poden acudir a unes eleccions si saben que en pot sorgir un canvi de règim. Només així no quedaran impunes els que violaren la Constitució i són responsables dels milers de morts de la retirada de Xauen i dels milers de morts de la desfeta d'Annual, que calcinats per l'aspra terra africana encara clamen desesperadament demanant justícia.

Anar a les eleccions sabent per endavant que la Monarquia sortiria consolidada de les Corts, fóra, per als homes liberals, la pitjor de les baixeses i la més punible de les traïcions.

En canvi, no prenent-hi part cap dels homes republicans (i molt més si els grups monàrquics que s'han situat contra el rei secundaven aquesta actitud (les Corts futures no tindrien altra força que la que tingué (ben migrada, per cert) aquella Assembla consultiva organitzada per la primera dictadura.

No servirà de «vàlvula» a la Revolució, com voldrien els que manen; i aquesta s'iria congruint en els carrers. L'opinió s'adonaria d'una manera clara, de la comèdia vergonyosa en veure que cap responsabilitat no era demanada en el Parlament i aquest no podria servir així per liquidar el passat lamentable.

Perquè l'afer d'aquestes responsabilitats sigui clos a satisfacció del Rei i els seus amics, cal que les oposicions, vençudes prèviament en les urnes, tornin a ésser vençudes en el Parlament quan vulguin exigir-les.

Voleu una major absolució per a un règim que la del sufragi popular? «La nació ha votat a favor nostre; això vol dir que és contrària d'exigir responsabilitats»—podrien dir aleshores els amics del Rei.

D'aquesta manera, després de la derrota, el règim posaria solemnement als republicans «l'inri» sarcàstic, entre la gran riota dels vencedors en la lluita caciquista.

Es per això que nosaltres, que sempre hem combatut l'apoliticisme obrer i hem cregut que, en circumstàncies normals, aquests tenien el deure de votar, ara no vacil·lem a alçar la veu, ben forta, i demanar que cap dels republicans ni dels homes d'esquerra no acudi a les eleccions que hom anuncia *si no les convoquen amb tantes garanties que facin POSSIBLE almenys, sinó segur, el nostre triomf.*

Esperem que aquest crit d'alerta servirà per convèncer els homes lliures que ja no ho estiguessin i, en tot cas, anunciem, com hem fet altres vegades, que combatrem d'una manera implacable els republicans que s'avinguin a fer el joc de la Monarquia per tal de consolidar-la a canvi d'obtenir un acta de diputat o regidor.

Els qui procedissin d'aquesta manera concitarien contra ells el menyspreu de tot el poble i mereixerien ésser tractats com a traïdors.

(De «L'Opinió».)

Els Esports

Per demà i demà passat estan anunciats dos importants partits entre el nostre primer equip i la Penya Arenas de Barcelona, imbatuda fins avui per cap dels equips de la seva categoria, entre ells «Argentona» i «Apolo».

D'ací i d'allà

A la Sala Vayreda, carrer del Carme 1, s'inaugurarà el dia 16 d'aquest mes una exposició d'exquisits de la Senyora Francisca Solé, d'aquesta.

Per bon savó, elogi sempre el Chimbó

Renta a la perfecció i no es gasta.—Una pastilla d'aquesta famosa marca, dura per dues de les altres.

Proveu-lo i us convencereu.

DISTRIBUIDOR PER LA PLAÇA:

E. Hostench Trasfi. - Girona, 8 - Olot.

☛ Amb motiu de la visita que el Chor «La Fraternitat Republicana» de Tarrassa, farà a Olot el dia 15 del corrent, el «Centre Obrero» i la «Concentració Republicana» tenen organitzats diversos actes.

L'esmentat Chor pendrà part a els següents:

A l'arribada, a les dotze del matí, cantarà unes cançons a la Plaça Major; a les tres de la tarda hi haurà un interessant concert vocal i instrumental al «Centre Obrero», i al vespre a dos quarts de deu, un concert vocal i ball, a obsequi dejs coristes a «Concentració Republicana».

CONSULTORI - JUBERT

Malalties de les criatures.

Malalties de la pell.

Cirurgia infantil.—Cirurgia dels ossos.

Diagnòstics.

Traslladat: Plaça Constitució, 7, prals.-GIRONA

☛ «La Principal Olotina» cobla-orquestra de la nostra ciutat, ha obtingut un gran èxit a Cerbere, segons ens diu «L'Independant», diari rossellonés, per la seva labor, cada dia més acurada, que fa que sigui considerada com un dels primers conjunts.

De retorn de Cerbere, dita cobla, tocà dugues audicions de sardanes i un concert a Port-Bou i demà i demà passat amenitzarà la Festa Major de La Tallada (Empordà) i el dia 17 a Barcelona on hi donarà tres audicions de sardanes.

☛ El moviment registrat en els darrers quinze dies, va ésser de cinc morts i tretze naixements.

☛ L'Alcaldia fa públic que el senyor Enric Sala i Obrador ha sol·licitat permís per instal·lar un motor elèctric d'un cavall de força per al funcionament d'una serra-cinta a la banda posterior dels baixos de la casa número 9 del carrer de l'Hospici. Els veïns que es creguin perjudicats, poden reclamar a Secretaria durant quinze dies a partir del 12 del corrent.

☛ En el *thé dansant* que fou celebrat diumenge passat a l'Hotel Restaurant «Amer Palatin», foren perduts un braçalet de senyora i una clau, que són en poder del Maître Hotel, el qual ho lliurarà a qui acreditat ser-ne posseïdor.

Molt bones com també econòmiques de preu, són les GALLETES i BISCUITS

Maria Antich

— Demaneu-les als millors establiments —

Distribuidor per la plaça

E. HOSTENCH TRASFÍ - Girona, 8. - Olot

☛ Diumenge tingué lloc, amb gran concurrència, el primer *thé dansant* de la temporada a l'Hotel Restaurant «Amer Palatin»; els assistents en sortiren molt complaguts.

☛ A les fonts de Sant Roc, dissabte pròxim, dia 16, hi haurà un gran ball a càrrec de l'aplaudida orquestra Jazz-Teem.

☛ Demà, en el Teatre Principal hi debutarà la companyia de Ramon Martori, amb la primera actriu Mercè Nicolau. Per al debut ha escollit l'obra «La octava mujer de Barba Azul».

☛ La fira de bestiar del dissabte passat va resultar sense la més lleu importància.

Impremta de Pare Aubert. Olot

Magatzems de Robes **CASA NYERA**

— DE —

JOAN GUITART

La Casa de les Novetats. - Senyora: Abans de comprar, visiti aquests Magatzems

Carrer de l'Aigua, 10 ————— O L O T

Camiseria Pujolar

Gran assortit de mitjes amb colors d'última moda amb fil, seda i seda natural, en classes immillorables de molta duració

Camises, corbates, culots, sueters, gerseis

MODERNA FARMACIA LLACH

Hotel-Restaurant de Sant Sebastià

PALAFRUGELL

**Situat en el millor lloc
de la Costa Brava. - Teléfon, 7**

RADIO GRAMOLA "LA VOZ DE SU AMO"

Única en elegància i sonoritat.

Una meravella tan en radio com en discos.
Gran Premi en l'Exposició de Barcelona 1929

Esteve Molas

Clivillers, 21. — OLOT

DEMANEU UNA AUDICIO
I US CONVENCEREU QUE ES LA MILLOR

